

МЪДРИЯТЪ СЪДИЯ

Имало единъ справедливъ съдия. Веднажъ му се случило да решава единъ много заплетенъ споръ между двама търговци. Колкото и да се мъчилъ, не можелъ да разбере, кой е правиятъ. Най-после се досѣгилъ. Повикалъ настрана първия търговецъ и го попиталъ:

— Какво ще ми дадешъ, ако реша спора въ твоя полза?

Търговецътъ много се зарадвалъ и рекълъ:

— Ще ти пратя цѣлъ купъ масло. И гърне медъ ще ти проводя.

Съдията го изпратилъ и повикалъ другия търговецъ.

— Какво ще ми дадешъ, ако реша спора въ твоя полза? — попиталъ и него съдията.

— Нищо не мога да ти дамъ, справедливи съднице, защото — вървайте въ Бога — правото е на моя страна.

— Ето невинния! — викналъ зарадванъ съдията. — Справедливиятъ никога не купува правото.

И отсжилъ дѣлото въ негова полза.



СТРЕЛКАТА

— Нѣма равна на мене. И войникътъ и писателътъ, и стражарътъ и царътъ, и министърътъ и писарътъ, и докторътъ и болниятъ, — всички знаятъ, че азъ съмъ по-необходима отъ всѣки календаръ. Азъ показвамъ часоветъ и минутитъ, азъ дѣля деня отъ нощта и измѣрвамъ вре-

мето.

Тѣй се хвалѣше стрелката на часовника, когато хората се спираха да видятъ, колко е часътъ.

А въ това време бедната пружина на часовника продължаваше безшумно невидимата си работа и даваше движение на стрелката.

ПОМИРИЛЪ ГИ

Веднажъ гължбитъ се скарали. Дошла работата до бой. Тогава единъ гължбъ се досѣтилъ и отишелъ да моли орела, да дойде да ги помири.

Орелътъ, като царъ, разбира се, не отишелъ, а проводилъ сокола.

Соколетъ веднага ги разправилъ,

върналъ се и рекълъ на орела:

— Помирихъ ги. И то тѣй, че никога вече нѣма да ви главоболятъ съ дребни работи.

— Какъ ги помири? — попиталъ орелътъ.

— Изморихъ ги!